

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (sjunde avdelningen)

den 23 oktober 2008*

I mål T-256/07,

People's Mojahedin Organization of Iran, Auvers-sur-Oise (Frankrike), företrädd av advokaten J.-P. Spitzer och D. Vaughan, QC,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrädd av M. Bishop och E. Finnegan, båda i egenskap av ombud,

svarande,

med stöd av

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, inledningsvis företrädd av V. Jackson och T. Harris, därefter av V. Jackson, båda i egenskap av ombud, biträdda av S. Lee och M. Gray, barristers,

* Rättegångsspråk: engelska.

av

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av S. Boelaert och J. Aquilina, därefter av S. Boelaert, P. Aalto och P. van Nuffet, samtliga i egenskap av ombud,

och av

Konungariket Nederländerna, företrädd av M. de Grave och Y. de Vries, båda i egenskap av ombud,

intervenienter,

inledningsvis angående en talan om ogiltigförklaring av rådets beslut 2007/445/EG av den 28 juni 2007 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism samt om upphävande av besluten 2006/379/EG och 2006/1008/EG (EUT L 169, s. 58), i den mån beslutet berör sökanden,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (sjunde avdelningen)

sammansatt av ordföranden N.J. Forwood (referent) samt domarna D. Šváby och L. Truchot,

justitiesekreterare: E. Coulon,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 6 mars 2008,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

- ¹ För en redogörelse av den inledande bakgrunden till förevarande tvist hänvisas till punkterna 1–26 i förstainstansrättens dom av den 12 december 2006 i mål T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran mot rådet (REG 2006, s. II-4665) (nedan kallad domen i målet PMOI).

- 2 Efter förhandlingen i målet PMOI den 7 februari 2006, men innan dom meddelades, antog rådet beslut 2006/379/EG av den 29 maj 2006 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2005/930/EG (EUT L 144, s. 21). Rådet behöll genom detta beslut sökandens namn i den förteckning som återfinns i bilagan till rådets förordning (EG) nr 2580/2001 av den 27 december 2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, s. 70) (nedan kallad den omtvistade förteckningen).

- 3 Genom domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI ogiltigförklarade förstainstansrätten rådets beslut 2005/930/EG av den 21 december 2005 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av beslut 2005/848/EG (EUT L 340, s. 64), i den del beslutet berörde sökanden. Skälen för denna ogiltigförklaring var att beslutet inte motiverats och att det antagits i ett förfarande i vilket sökandens rätt till försvar inte iakttagits, samt att förstainstansrätten själv inte var i stånd att pröva beslutets lagenlighet (domen i det i punkt 1 ovan nämnda målet PMOI, punkt 173).

- 4 Den 21 december 2006 antog rådet beslut 2006/1008/EG om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 (EUT L 379, s. 123). Genom detta beslut lade rådet till namnet på vissa personer, grupper och enheter i den omtvistade förteckningen.

- 5 Genom skrivelse av den 30 januari 2007 meddelade rådet sökanden att det ansåg att de skäl som angetts för att uppta sökanden i den omtvistade förteckningen fortfarande var giltiga och att rådet följaktligen hade för avsikt att behålla sökanden i nämnda förteckning. Till denna skrivelse fogade rådet en motivering till sin ståndpunkt. Det angavs även att sökanden inom en månad kunde inkomma med yttrande angående

rådets avsikt att behålla sökanden i förteckningen och angående den motivering som getts, samt inge bevisning till stöd för sin uppfattning.

- 6 I den motivering som bifogades nämnda skrivelse angav rådet bland annat att en behörig myndighet, i den mening som avses i artikel 1.4 i rådets gemensamma ståndpunkt 2001/931/GUSP av den 27 december 2001 om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, s. 93), hade fattat beslut beträffande sökanden. Det rörde sig om beslutet av den 28 mars 2001 av Secretary of State for the Department (inrikesministern) (nedan kallad Home Secretary) i Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, enligt vilket sökanden förbjöds, i egenskap av organisation som deltar i terrorism, med stöd av Terrorism Act 2000 (2000 års terroristlag) (nedan kallat beslutet av Home Secretary). Efter att ha påpekat att detta beslut, som enligt nämnda lag kunde bli föremål för rättsprövning (review), fortfarande var i kraft, konstaterade rådet att skälen till att sökanden upptagits i den omtvistade förteckningen fortfarande ägde giltighet.

- 7 Genom skrivelser av den 27 februari, den 19, 20 och 26 mars 2007 ingav sökanden sitt yttrande till rådet. Sökanden gjorde bland annat gällande att det efter domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI inte var möjligt att med giltig verkan fatta ett beslut om att sökandens namn skulle ”kvarstå” i den omtvistade förteckningen. Sökanden kritiserade även såväl den av rådet angivna motiveringen till ett sådant beslut som det förfarande som rådet hade följt. Slutligen begärde sökanden att få tillgång till rådets handlingar i ärendet.

- 8 I en skrivelse av den 30 mars 2007 tillställde rådet sökanden 16 handlingar. När det gällde övriga handlingar i ärendet angav rådet att det var nödvändigt att rådfråga den eller de stater som upprättat dem innan de kunde översändas.

- 9 Genom skrivelse av den 16 april 2007 gjorde sökanden gällande att det var nödvändigt att den fick tillgång till samtliga handlingar i ärendet och att den gavs möjlighet att yttra sig över dem innan ett beslut antogs. Samma dag sände sökandens advokater ett gemensamt yttrande till rådet i vilket de vidhöll de argument som redan framförts och även hävdade att beslutet av Home Secretary inte kunde utgöra grund för det beslut som rådet avsåg att anta.
- 10 Genom ett meddelande som offentliggjordes i *Europeiska unionens officiella tidning* (C 90, s. 1) den 25 april 2007 informerade rådet de personer, grupper och enheter som avses i besluten 2006/379 och 2006/1008 om att det avsåg att låta dem kvarstå i den omtvistade förteckningen. Rådet upplyste även de berörda om att de kunde ansöka om att erhålla rådets motivering till varför de kvarstod på den aktuella förteckningen (såvida de inte redan hade underrättats om motiveringen).
- 11 Genom skrivelse av den 14 maj 2007 tillställde rådet sökanden ytterligare en handling ur ärendeakten. Med avseende på övriga handlingar som ännu inte lämnats ut angav rådet att den stat som tillhandahållit dem motsatte sig deras utlämnande. Till denna skrivelse fogade rådet dessutom en promemoria från rådets generalsekretariat till ständiga representanternas kommitté (Coreper) av den 19 januari 2007 (dokument 5418/1/07/REV 1), med rubriken "Uppföljning av domen i målet [PMOI]". Till denna promemoria fogades ett utkast till skrivelse och motivering vars innehåll var identiskt med rådets skrivelse till sökanden av den 30 januari 2007, vilken nämnts ovan i punkt 5.
- 12 Sökanden ingav genom skrivelse av den 29 maj 2007 ett kompletterande yttrande, i vilket den analyserade de handlingar som rådet översänt. Sökanden krävde också att de handlingar till sökandens fördel som denna ingett skulle föras till handlingarna i ärendet.

- 13 Genom skrivelse av den 12 juni 2007 angav rådet för sökanden att en kopia av sökandens skrivelser samt alla handlingar till sökandens fördel som denna ingett hade sänts till medlemsstaternas delegationer.
- 14 Den 28 juni 2007 antog rådet beslut 2007/445/EG om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 samt om upphävande av besluten 2006/379 och 2006/1008 (EUT L 169, s. 58). Enligt artikel 1 i nämnda beslut ska förteckningen i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 ersättas med förteckningen i bilagan till beslut 2007/445. Sökandens namn förekommer i nämnda bilaga.
- 15 Beslut 2007/445 delgavs sökanden genom en skrivelse från rådet av den 29 juni 2007 (nedan kallad den första delgivningshandling). Den motivering som åtföljde denna skrivelse är i det närmaste identisk med motiveringen till skrivelsen av den 30 januari 2007 (se ovan punkt 6).

Förfarande och nya redogörelser under förfarandet

- 16 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 juli 2007.
- 17 Genom särskild handling som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag begärde sökanden att målet skulle handläggas skyndsamt i enlighet med artikel 76a i förstain-

stansrättens rättegångsregler. Rådet inkom med yttrande över denna begäran den 30 juli 2007.

- 18 Förstainstansrätten (andra avdelningen) beslutade den 13 september 2007, innan den prövade nämnda begäran, att kalla parternas ombud till ett informellt möte i närvaro av referenten i enlighet med artikel 64 i rättegångsreglerna. Detta möte ägde rum den 10 oktober 2007.
- 19 På grund av ändringen i sammansättningen av förstainstansrättens avdelningar från och med det nya rättsåret, förordnades referenten att tjänstgöra på sjunde avdelningen och målet tilldelades följaktligen denna avdelning.
- 20 Den 11 oktober 2007 beslutade förstainstansrätten (sjunde avdelningen) att handlägga målet skyndsamt, på villkor att sökanden inom sju dagar ingav en förkortad version av sin ansökan samt en förteckning endast över de bilagor som förstainstansrätten ska beakta, i enlighet med det utkast som sökanden utarbetat inför det informella mötet. Sökanden har uppfyllt detta villkor.
- 21 Genom beslut av den 20 november 2007 tillät ordföranden på förstainstansrättens sjunde avdelning, efter att ha hört parterna, Förenade kungariket, Europeiska gemenskapernas kommission och Konungariket Nederländerna, att intervensera till stöd för rådets yrkanden.
- 22 Genom beslut (Open Determination) PC/02/2006 av den 30 november 2007 biföll Proscribed Organisations Appeal Commission (kommission som prövar överklaganden beträffande förbjudna organisationer, Förenade kungariket) (nedan kallad

POAC) ett överklagande av beslutet av Home Secretary, av den 1 september 2006, att inte häva förbudet avseende sökanden i egenskap av organisation som deltar i terrorism och ålade Home Secretary att förelägga Förenade kungarikets parlament ett förslag till beslut (Order), varigenom sökanden avlägsnas från förteckningen över förbjudna organisationer enligt Terrorism Act 2000 (nedan kallat beslutet av POAC).

- 23 Genom skrivelse av den 5 december 2007 ingav sökanden till förstainstansrättens kansli en kopia av beslutet av POAC och en kopia av den skrivelse som sökanden själv sänt till rådet samma dag i syfte att uppnå att rådet, mot bakgrund av beslutet av POAC, skulle stryka sökanden från den omtvistade förteckningen.
- 24 Genom skrivelse av den 12 december 2007 ställde förstainstansrätten (sjunde avdelningen) skriftliga frågor till parterna avseende den påverkan som beslutet av POAC eventuellt kan ha på förevarande mål samt avseende frågan huruvida det är lämpligt att fortsättningsvis handlägga målet skyndsamt.
- 25 Genom beslut av den 14 december 2007 avslag POAC Home Secretarys ansökan om tillstånd att överklaga beslutet av POAC av den 30 november 2007 till Court of Appeal (England and Wales) (domstol i andra instans (England och Wales), Förenade kungariket). POAC motiverade detta avslag i ett tillägg till nämnda beslut av den 17 december 2007 med att Home Secretary inte hade rimliga utsikter att vinna framgång med något av sina argument.
- 26 Den 20 december 2007 antog rådet beslut 2007/868/EG om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av beslut 2007/445

(EUT L 340, s. 100). Enligt artikel 1 i detta beslut ska den förteckning som avses i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 ersättas med förteckningen i bilagan till beslut 2007/868. Sökandens namn återfinns i punkt 2.19 i nämnda bilaga, under rubriken "Grupper och enheter".

- 27 Den 28 december 2007 ansökte Home Secretary återigen hos Court of Appeal om tillstånd att få överklaga beslutet av POAC.
- 28 Beslut 2007/868 delgavs sökanden genom en skrivelse från rådet av den 3 januari 2008 (nedan kallad den andra delgivningshandlingen). Enligt denna skrivelse ansåg rådet att de skäl för att låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen, vilka sökanden tidigare underrättats om genom den första delgivningshandlingen, fortfarande ägde giltighet. Med avseende på beslutet av POAC angav rådet att Home Secretary hade försökt att överklaga detsamma.
- 29 Den motivering som åtföljde den andra delgivningshandlingen är identisk med den motivering som bifogats den första delgivningshandlingen (se ovan punkt 15).
- 30 Genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 januari 2008 underrättade sökanden rätten om antagandet av beslut 2007/868. Sökanden begärde att få anpassa sina yrkanden i förevarande mål på så sätt att talan även syftar till ogiltigförklaring av nämnda beslut. Sökanden begärde dessutom att förstainstansrätten även fortsättningsvis skulle handlägga målet skyndsamt och gjorde därvid gällande att målet är av ännu mer brådskande art på grund av antagandet av nämnda beslut.

31 Som svar på förstainstansrättens frågor av den 12 december 2007 avgav rådet, Förenade kungariket och kommissionen skriftliga yttranden som inkom till kansliet den 15 respektive den 16 januari 2008.

32 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (sjunde avdelningen), genom skrivelse från kansliet den 5 februari 2008, att inleda det muntliga förfarandet och vidtog åtgärder för processledning enligt artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, genom att

— bereda rådet och intervenienterna tillfälle att inkomma med skriftliga yttranden angående sökandens ovan i punkt 30 nämnda begäran att få anpassa sina yrkanden,

— förelägga rådet och Förenade kungariket att förete samtliga handlingar som rör förfarandet för antagande av beslut 2007/868, i den del beslutet berör sökanden,

— tillåta Förenade kungariket att inkomma med en interventionsinlägga.

33 I de skriftliga yttranden som rådet, kommissionen och Nederländerna avgett som svar på nämnda åtgärder för processledning och som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 och den 21 februari 2008, uppgav de att de inte hade något att invända mot sökandens ovan i punkt 30 nämnda begäran att få anpassa sina yrkanden.

- 34 Förenade kungariket hävdade däremot i sin interventionsinlaga, som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 februari 2008, med hänvisning till punkt 34 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, att förstainstansrättens prövning i förevarande fall borde avse endast beslut 2007/868. Enligt intervenienten kan beslut 2007/445 inte längre bli föremål för domstolsprövning, eftersom det upphävdes genom beslut 2007/868.
- 35 Rådet och Förenade kungariket efterkom vidare förstainstansrättens editionsföreläggande rörande förfarandet för antagande av beslut 2007/868, i den del beslutet berör sökanden. Förenade kungariket begärde emellertid därvid att informationen i de handlingar som Förenade kungariket föredde inte skulle lämnas ut till allmänheten.
- 36 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 6 mars 2008.
- 37 Genom skrivelse av den 13 maj 2008 ingav sökanden till förstainstansrättens kansli en kopia av den dom av Court of Appeal av den 7 maj 2008 varigenom Home Secretarys ansökan om tillstånd att överklaga beslutet av POAC avslogs (nedan kallad domen av Court of Appeal). Sökanden yttrade sig även i vissa avseenden över denna dom i nämnda skrivelse.
- 38 Den 12 juni 2008 beslutade förstainstansrätten (sjunde avdelningen) att, i enlighet med artikel 62 i rättegångsreglerna, återuppta det muntliga förfarandet för att möjliggöra för de andra parterna att ta ställning till dessa nya omständigheter.

39 Genom skrivelse av den 12 juni 2008 beredde kansliet de andra parterna tillfälle att inkomma med yttrande över sökandens skrivelse av den 13 maj 2008 och över domen av Court of Appeal.

40 Rådet efterkom denna begäran genom skrivelse som inkom till kansliet den 7 juli 2008. Sökanden hade inte tillåtits att ge in replik och förstainstansrätten avslutade därför återigen det muntliga förfarandet genom beslut av den 15 juli 2008.

Parternas yrkanden

41 Sökanden har i sin ansökan yrkat att förstainstansrätten ska

— ogiltigförklara beslut 2007/445 i den del det berör sökanden,

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

42 I sin skrivelse till förstainstansrätten av den 11 januari 2008 har sökanden även yrkat att förstainstansrätten ska ogiltigförklara beslut 2007/868 i den del det berör sökanden.

43 Rådet har yrkat att förstainstansrätten ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

44 Förenade kungariket, kommissionen och Nederländerna har angett att de stöder rådets första yrkande.

Konsekvenserna för förfarandet av att beslut 2007/445 har upphävts och ersatts

45 Det framgår av punkt 26 ovan att beslut 2007/445 har upphävts och ersatts av beslut 2007/868, sedan talan väckts. Sökanden har begärt att få anpassa sina ursprungliga yrkanden så att talan avser ogiltigförklaring av båda dessa beslut.

46 Förstainstansrätten erinrar härvid om att, när ett beslut eller en förordning som direkt och personligen berör en enskild under förfarandets gång ersätts med en annan rättsakt med samma föremål, denna sistnämnda ska betraktas som en ny omständighet som ger sökanden möjlighet att anpassa sina yrkanden och grunder. Det skulle nämligen strida mot god rättskipning och processekonomiska krav att tvinga sökanden att väcka en ny

talans. Det skulle dessutom vara oskäligt om institutionen i fråga, för att undslippa den kritik mot en rättsakt som framförts i en ansökan som getts in till gemenskapsdomstolen, skulle kunna ändra rättsakten eller byta ut den mot en annan och under förfarandet åberopa denna ändring eller detta byte för att frånta motparten möjligheten att utvidga sina ursprungliga yrkanden och grunder till att avse den senare rättsakten, eller att anföra ytterligare yrkanden och grunder gentemot denna (se domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkterna 28 och 29 och där angiven rättspraxis).

47 I enlighet med denna rättspraxis ska sökandens begäran bifallas och talan således, då det muntliga förfarandet avslutades, anses avse även ogiltigförklaring av beslut 2007/868 i den del det berör sökanden, samt parterna tillåtas att omformulera sina yrkanden, grunder och argument mot bakgrund av denna nya omständighet. För parterna innebär detta att de har rätt att inkomma med ytterligare yrkanden, grunder och argument (domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 30).

48 Dessutom kvarstår sökandens intresse av att få beslut 2007/445 ogiltigförklarat, i den mån beslutet berör sökanden, eftersom en institutions upphävande av sin egen rättsakt inte innebär ett erkännande av att den var rättsstridig och endast har verkan från och med upphävandedagen, till skillnad från en dom om ogiltigförklaring där den ogiltigförklarade rättsakten retroaktivt avförs från gemenskapens rättsordning och ska anses aldrig ha existerat (se domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkterna 34 och 35 och där angiven rättspraxis, se även, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 12 februari 1960 i de förenade målen 16/59–18/59, Geitling m. fl. mot Höga myndigheten, REG 1960, s. 45, på s. 65). Det ska följaktligen anses att förstainstansrättens prövning även avser detta beslut, till skillnad från vad Förenade kungariket har gjort gällande på grundval av en uppenbart oriktig tolkning av punkterna 34 och 35 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI.

49 Förstainstansrätten kommer i förevarande dom inledningsvis att pröva yrkandet om ogiltigförklaring av beslut 2007/445 och därefter yrkandet om ogiltigförklaring av beslut 2007/868.

Yrkandet om ogiltigförklaring av beslut 2007/445

- 50 Sökanden har anfört fem grunder till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av beslut 2007/445. Den första grunden, som består av tre delar, avser ett åsidosättande av artikel 233 EG och av de principer som förstainstansrätten slagit fast i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI. Som andra grund har sökanden gjort gällande att rådet har åsidosatt rätten till försvar och motiveringsskyldigheten. Som tredje grund har sökanden gjort gällande att rådet har åsidosatt artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001. Den fjärde grunden avser ett åsidosättande av bevisbördereglerna och en uppenbart oriktig bevisvärdering. Den femte grunden avser maktmissbruk.

Den första grunden: Åsidosättande av artikel 233 EG och av de principer som förstainstansrätten slagit fast i domen i målet PMOI

Den första grundens första del

- 51 Genom den första delgrunden har sökanden påpekat att det framgår av skälen i beslut 2007/445 och av den motivering som ges i den första delgivningshandlingen att rådet beslutade att låta sökanden "kvarstå" på den omtvistade förteckningen på grundval av den omständigheten att beslut 2006/379, vilket inte ogiltigförklarats av förstainstansrätten, fortfarande var i kraft. Beslut 2007/445 grundades sålunda på den "fortsatta giltigheten" av beslut 2006/379.

52 Sökanden har därefter gjort gällande att rådet inte hade rätt att på detta sätt låta sökanden "kvarstå" på den omtvistade förteckningen, eftersom beslut 2005/930 hade ogiltigförklarats genom domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI och eftersom alla andra rådsbeslut, i synnerhet beslut 2006/379, bör anses ogiltiga gentemot sökanden i kraft av själva rättsförhållandet (*ipso jure*) enligt nämnda dom. De var nämligen behäftade med samma fel i förfarandet (åsidosättande av rätten till försvar) och formfel (avsaknad av motivering) som de fel som motiverat att nämnda beslut 2005/930 ogiltigförklarades.

53 Sökanden har särskilt åberopat punkt 35 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, i vilken förstainstansrätten angav att genom en dom om ogiltigförklaring "[avförs] den ogiltigförklarade rättsakten retroaktivt ... från gemenskapens rättsordning och ska anses aldrig ha existerat". Förstainstansrätten angav vidare att om de angripna rättsakterna skulle ogiltigförklaras "vore rådet ... skyldigt att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen enligt artikel 233 EG. Detta kan medföra att rådet i förekommande fall måste ändra eller dra tillbaka de eventuella rättsakter som upphävt eller ersatt de angripna rättsakterna sedan det muntliga förfarandet avslutades." Under dessa omständigheter hade rådet inte rätt att vid antagandet av beslut 2007/445 hänvisa till det faktum att förstainstansrätten inte hade ogiltigförklarat beslut 2006/379.

54 Förstainstansrätten erinrar härvid om att rätten genom domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI ogiltigförklarade beslut 2005/930 i den del detta berörde sökanden. Däremot ogiltigförklarade förstainstansrätten inte beslut 2006/379, vilket för övrigt inte hade kunnat underställas förstainstansrättens prövning, eftersom detta beslut antogs efter det att det muntliga förfarandet avslutats och eftersom sökanden inte hade begärt att nämnda förfarande skulle återupptas i syfte att anpassa sina yrkanden mot bakgrund av den nya omständighet som bestod i att nämnda beslut antogs (se även domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 33).

55 Det följer vidare av fast rättspraxis att gemenskapsinstitutionernas rättsakter, även om de är felaktiga, presumeras i princip vara giltiga och har därmed rättsverkan så länge de inte har återkallats eller förklarats vara ogiltiga inom ramen för en talan om

ogiltigförklaring eller till följd av en begäran om förhandsavgörande eller invändning om rättsstridighet (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 1 april 1982 i mål 11/81, Dürbeck mot kommissionen, REG 1982, s. 1251, punkt 17, av den 26 februari 1987 i mål 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo mot kommissionen, REG 1987, s. 1005, punkt 10, svensk specialutgåva, volym 9, s. 29, av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m.fl., REG 1994, s. I-2555, punkt 48, svensk specialutgåva, volym 15, s. I-201, av den 8 juli 1999 i mål C-245/92 P, Chemie Linz mot kommissionen, REG 1999, s. I-4643, punkt 93, och av den 5 oktober 2004 i mål C-475/01, kommissionen mot Grekland, REG 2004, s. I-8923, punkt 18).

- 56 Med undantag från denna princip ska dock rättsakter som är behäftade med fel som är så uppenbart grova att de inte kan tolereras av gemenskapens rättsordning anses sakna all rättsverkan, även tillfällig sådan, det vill säga de ska rättsligt betraktas som nulliteter. Detta undantag syftar till att bevara jämvikten mellan två grundläggande, men ibland motstridiga, krav som en rättsordning har att uppfylla, nämligen stabila rättsförhållanden och lagenlighet (domarna i de ovan i punkt 55 nämnda målen kommissionen mot BASF m.fl., punkt 49, Chemie Linz mot kommissionen, punkt 94, och kommissionen mot Grekland, punkt 19).
- 57 Följderna av att en rättsakt från en gemenskapsinstitution förklaras vara en nullitet är så allvarliga att det förutsätts att en sådan förklaring av rättssäkerhetsskäl förbehålls ytterst extrema fall (domarna i de ovan i punkt 55 nämnda målen kommissionen mot BASF m.fl., punkt 50, Chemie Linz mot kommissionen, punkt 95, och kommissionen mot Grekland, punkt 20).
- 58 Beslut 2006/379 kan dock inte betraktas som en nullitet, inte ens om det hade varit behäftat med samma formfel och fel i förfarandet som de som förelåg beträffande beslut 2005/930, såsom sökanden har gjort gällande utan att därvid motsägas av rådet.

59 Av detta följer att rådet, till skillnad från vad sökanden har gjort gällande, inte var skyldigt att anse att nämnda beslut, gentemot sökanden, var ”ogiltig[t] ... i kraft av själva rättsförhållandet (*ipso jure*)”.

60 Dessutom ska den institution som har antagit den ogiltigförklarade rättsakten, för att rätta sig efter domen och följa den till fullo, respektera såväl domslutet i domen som de domskäl som föranlett domslutet och som utgör det nödvändiga stödet för detta, på så sätt att domskälen är nödvändiga för att fastställa den exakta innebörden av domslutet. Det är nämligen i domskälen som den bestämmelse anges som anses vara rättsstridig, och som de exakta skälen redovisas för den rättsstridighet som fastslås i domslutet. Den berörda institutionen ska beakta dessa domskäl när den ogiltigförklarade rättsakten ersätts (domstolens dom av den 26 april 1988 i de förenade målen 97/86, 99/86, 193/86 och 215/86, Asteris m.fl. mot kommissionen, REG 1988, s. 2181, punkt 27).

61 Även om den omständigheten att det i domskälen i domen om ogiltigförklaring slås fast att det föreligger rättsstridighet först och främst innebär att den institution som har antagit den ogiltigförklarade rättsakten är skyldig att tillse att denna rättsstridighet inte återfinns i den rättsakt som ska ersätta den ogiltigförklarade rättsakten, kan den emellertid även få andra följder för denna institution, försåvitt den rör en bestämmelse med ett visst innehåll på ett visst område (domen i de ovan i punkt 60 nämnda förenade målen Asteris m.fl. mot kommissionen, punkt 28).

62 När det såsom i förevarande fall rör sig om ogiltigförklaring, på grund av formfel och fel i förfarandet, av ett beslut om frysning av penningmedel, vilket enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 ska ses över med jämna mellanrum, är den institution som har antagit beslutet först och främst skyldig att tillse att påföljande beslut om frysning av penningmedel som eventuellt ska antas efter domen om ogiltigförklaring med avseende på perioder efter nämnda dom inte är behäftade med samma fel (se analogt domen i de ovan i punkt 60 nämnda förenade målen Asteris m.fl. mot kommissionen, punkt 29).

- 63 Rådet har i förevarande fall uppfyllt detta krav genom att omedelbart efter det att domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI meddelades, inrätta och sedan genomföra ett nytt förfarande i syfte att iakttas de krav avseende form och förfarande som förstainstansrätten slog fast i nämnda dom, särskilt i punkterna 126 (rätten till försvar) och 151 (motivering), och för att tillse att sökanden omfattas av de garantier som tillerkändes genom detta nya förfarande, innan rådet antog beslut 2007/445 avseende sökanden (se nedan punkt 88 och följande punkter).
- 64 På grund av den retroaktiva verkan av domar om ogiltigförklaring gäller den konstaterade rättsstridigheten den tidpunkt då den ogiltigförklarade rättsakten fick verkan (domen i de ovan i punkt 60 nämnda förenade målen Asteris m.fl. mot kommissionen, punkt 30). Följaktligen angav förstainstansrätten, i punkt 35 i den ovan i punkt 1 nämnda domen i målet PMOI, att skyldigheten att vidta de åtgärder som var nödvändiga för att följa denna dom, enligt artikel 233 EG, kunde medföra att rådet i förekommande fall måste ändra eller dra tillbaka de rättsakter som, sedan det muntliga förfarandet avslutades, upphävt och ersatt beslut 2005/930 som ogiltigförklarats.
- 65 Rådet och Förenade kungariket har emellertid med rätta påpekat i sina inlagor att det inte följer av nämnda punkt 35 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI att rådet med nödvändighet var skyldigt att ändra eller dra tillbaka de aktuella rättsakterna. Det följer nämligen av rättspraxis att när en rättsakt, såsom i förevarande fall, har förklarats ogiltig på grund av formfel eller fel i förfarandet, har den berörda institutionen rätt att på nytt anta en identisk rättsakt, om institutionen därvid iakttar tillämpliga form- och förfaranderegler. Denna rättsakt får till och med ha retroaktiv verkan om detta är nödvändigt för att uppnå det eftersträfvade målet av allmänintresse och om skyddet för de berördas berättigade förväntningar iakttas i vederbörlig ordning (domstolens dom av den 30 september 1982 i mål 108/81, Amylum mot rådet, REG 1982, s. 3107, punkterna 4–17, och av den 13 november 1990 i mål C-331/88, Fedesa m.fl., REG 1990, s. I-4023, punkterna 45–47, förstainstansrättens dom av den 17 oktober 1991 i mål T-26/89, de Compte mot parlamentet, REG 1991, s. II-781, punkt 66).

- 66 Denna rättspraxis är analogt tillämplig på den situation som avses i punkt 35 i den ovan i punkt 1 nämnda domen i målet PMOI. Den berörda institutionen har nämligen i en sådan situation rätt att behålla den rättsakt som upphävt eller ersatt den ogiltigförklarade rättsakten sedan det muntliga förfarandet avslutades, under den tid som är absolut nödvändig för att anta en ny rättsakt med iakttagande av tillämpliga form- och förfaranderegler. I detta mycket speciella fall skulle det nämligen på ett uppenbart sätt vara oförenligt med uppnåendet av målet av allmänintresse att ålägga rådet att först dra tillbaka den rättsakt som inte antagits i enlighet med dessa regler och därefter tillåta att rådet ger den nya rättsakt som antagits i enlighet därmed retroaktiv verkan.
- 67 Om det fortfarande antas att beslut 2006/379 var behäftat med samma formfel och fel i förfarandet som de fel som förelåg beträffande beslut 2005/930, kan rådet således i förevarande fall inte kritiseras för att inte ha dragit tillbaka eller ändrat detsamma, i den del det berörde sökanden, under den tid som var absolut nödvändig för att institutionen skulle kunna anta en ny rättsakt med iakttagande av de form- och förfaranderegler som enligt domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI inte hade efterlevts, förutsatt att denna institution ansåg att de anförda skälen till att sökanden upptagits i den omtvistade förteckningen fortfarande ägde giltighet. Rådet har i detta avseende korrekt påpekat att förstainstansrätten inte uttalade sig över huruvida det fanns grund för dessa skäl i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI. Skyddet för sökandens berättigade förväntningar har vidare iakttagits i vederbörlig ordning, eftersom rådet upplyste den om sin avsikt genom skrivelse av den 30 januari 2007 (se ovan punkt 5).
- 68 Under dessa förhållanden kan rådet inte heller kritiseras för sitt beslut att låta sökanden "kvarstå" på den omtvistade förteckningen eller för att det därvid grundade sig på den "fortsatta giltigheten" av beslut 2006/379.
- 69 Såsom rådet och Förenade kungariket har gjort gällande är beslut 2007/445 i vart fall inte grundat på, eller beroende av, giltigheten av beslut 2006/379. Det är visserligen riktigt att förstainstansrätten i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, i syfte att fastställa föremålet för och begränsningarna av de garantier som sammanhänger med iakttagandet av rätten till försvar och motiveringsskyldigheten, gjorde en åtskillnad mellan det "initiala beslutet" att frysa penningmedel, i den mening som

avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, och "påföljande beslut" att efter en förnyad prövning fortsätta med frysningen av penningmedel, i den mening som avses i artikel 1.6 i nämnda gemensamma ståndpunkt. Det är likväl så att vart och ett av dessa påföljande beslut är ett nytt beslut som antagits med stöd av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001, vilket antogs efter en förnyad prövning av rådet avseende den omtvistade förteckningen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 18 januari 2007 i mål C-229/05 P, PKK och KNK mot rådet, REG 2007, s. I-445, punkt 103, varigenom domstolen i detta avseende uttryckligen fastställde förstainstansrättens beslut av den 15 februari 2005 i mål T-229/02, PKK och KNK mot rådet, REG 2005, s. II-539, punkt 44).

70 Under dessa förhållanden kan varken den omständigheten att rådet i ingressen till beslut 2007/445 hänvisade till beslut 2006/379 eller den omständigheten att rådet beslutade att låta sökanden "kvarstå" i den omtvistade förteckningen medföra att nämnda beslut 2007/445 är rättsstridigt.

71 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

Den första grundens andra del

72 Genom den andra delgrunden har sökanden påpekat att beslut 2007/445 är grundat, vad avser sökanden, på samma beslut av Home Secretary och samma bevisning som hade legat till grund för beslut 2005/930.

- 73 Sökanden har därefter gjort gällande att rådet inte hade rätt att på detta sätt "återanvända" eller "återvinna" sådana omständigheter som grund för beslut 2007/445. Genom att basera sig på endast dessa omständigheter tillämpade rådet en metod för "legalisering" och åsidosatte därvid inte bara de principer som förstainstansrätten slagit fast i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI utan även principerna om rättssäkerhet och berättigade förväntningar.
- 74 Sökanden har särskilt hävdad att rådet, eftersom beslut 2005/930 delvis ogiltigförklarats på grund av ett åsidosättande av rätten till försvar och motiveringskyldigheten, var skyldigt att anta ett nytt beslut avseende sökanden som grundades på ett nytt beslut av en nationell myndighet eller på nya omständigheter men absolut inte på beslutet av Home Secretary eller bevisning som hänför sig till tiden före år 2001. Eftersom beslut 2007/445 grundas på endast de sistnämnda omständigheterna är det ogiltigt gentemot sökanden i kraft av själva rättsförhållandet (*ipso jure*).
- 75 I detta avseende räcker det att påpeka att en ogiltigförklaring av en rättsakt på grund av formfel eller fel i förfarandet inte på något vis påverkar den rätt som tillkommer den institution som antagit rättsakten att anta en ny rättsakt på grundval av samma faktiska och rättsliga omständigheter som dem som legat till grund för den ogiltigförklarade rättsakten, förutsatt att institutionen därvid iaktar de form- och förfaranderegler som inte hade efterlevts och att skyddet för de berördas berättigade förväntningar iaktas i vederbörlig ordning (se även ovan punkt 65).
- 76 Den omständigheten att beslut 2007/445 med avseende på sökanden grundas på samma beslut av Home Secretary och samma bevisning som hade legat till grund för beslut 2005/930, om detta anses styrkt, påverkar följaktligen inte lagenligheten av detta beslut. Det har dessutom redan konstaterats ovan i punkt 67 att skyddet för den berördes berättigade förväntningar hade iakttagits i vederbörlig ordning.

77 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grundens andra del.

Den första grundens tredje del

78 I en tredje delgrund, som åberopats alternativt, har sökanden påpekat att förstainstansrätten i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI gjorde en åtskillnad mellan det initiala beslutet att föra upp en person på den omtvistade förteckningen och de påföljande besluten att låta personen kvarstå där. Enligt sökanden följer det av punkterna 143 och 145 i denna dom att det initiala beslutet kan antas på grundval av endast ett beslut som fattats av en nationell behörig myndighet. I de påföljande besluten ska rådet däremot ange de specifika och konkreta skäl som det grundar sig på. Enligt sökanden följer det vidare av punkterna 144 och 145 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI att de påföljande besluten ska ha föregåtts av en förnyad prövning av den berörda personens situation för att undersöka huruvida personen fortsätter att delta i terroristverksamhet.

79 Av detta följer enligt sökanden att rådet inte hade rätt att i beslut 2007/445 besluta att sökanden skulle kvarstå på den omtvistade förteckningen endast med hänvisning till beslutet av Home Secretary eller till händelser som inträffade år 2001.

80 Det kan härvid genast påpekas att sökandens argument bygger på en felaktig tolkning av domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI.

- 81 Det följer särskilt av punkterna 143–146 och 151 i denna dom att såväl motiveringen av ett initialt beslut om frysning av penningmedel som motiveringen av påföljande beslut ska behandla inte bara de legala förutsättningarna för tillämpningen av förordning nr 2580/2001, i synnerhet förekomsten av ett nationellt beslut som fattats av en behörig myndighet, utan även de specifika och konkreta skäl som föranlett rådet att inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning anse att den berörda personen ska bli föremål för en åtgärd innebärande frysning av penningmedel.
- 82 Det framgår vidare av både punkt 145 i nämnda dom och av artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931, till vilken det även hänvisas i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001, att även om de påföljande besluten om frysning av penningmedel ska ha föregåtts av en förnyad prövning av den berörda personens situation, så är detta inte bara i syfte att undersöka huruvida personen fortsätter att delta i terroristverksamhet, såsom sökanden felaktigt har hävdats, utan i syfte att förvissa sig om att det är ”berättigat” att behålla personens namn i den omtvistade förteckningen, vilket i förekommande fall kan ske på grundval av nya omständigheter eller ny bevisning. I detta avseende har förstainstansrätten preciserat att när motiveringen till ett påföljande beslut om frysning av penningmedel i huvudsak är densamma som den som redan angetts i ett tidigare beslut, kan det räcka med blott en förklaring därom, särskilt när det rör sig om en grupp eller en enhet (förstainstansrättens dom av den 11 juli 2007 i mål T-327/03, Al-Aqsa mot rådet, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 54).
- 83 Dessutom saknar sökanden stöd i sakomständigheterna för sina argument. I den motivering som rådet bifogade sin skrivelse till sökanden av den 30 januari 2007 begränsade sig rådet nämligen inte till att hänvisa till beslutet av Home Secretary. I första stycket i denna motivering hänvisade rådet till ett flertal handlingar som sökanden enligt rådet hade utfört och som rådet ansåg omfattades av bestämmelserna i artikel 1.3 a, b, d, g och h i gemensam ståndpunkt 2001/931 och som hade utförts i de syften som anges i artikel 1.3 i och iii i denna gemensamma ståndpunkt. I andra stycket i sin motivering slöt sig rådet därav till att sökanden omfattades av artikel 2.3 ii i förordning nr 2580/2001. I de följande styckena i motiveringen angav rådet även att beslutet av Home Secretary, genom vilket sökanden i egenskap av organisation som deltar i terrorism förbjöds och vilket enligt Terrorism Act 2000 kunde bli föremål för rättsprövning (review), fortfarande var i kraft. Efter att sålunda ha konstaterat att skälen till att sökanden upptagits i den omtvistade förteckningen fortfarande ägde giltighet,

underrättade rådet sökanden om sitt beslut att fortsätta att vidta de åtgärder som föreskrivs i artikel 2.1 och 2.2 i förordning nr 2580/2001 beträffande sökanden.

- 84 Rådet angav således i enlighet med den rättspraxis som nämnts ovan i punkterna 81 och 82 de specifika och konkreta skäl som föranlett rådet att inom ramen för sitt utrymme för skönsmässig bedömning anse att sökanden borde bli föremål för en åtgärd innebärande frysning av penningmedel även i fortsättningen.
- 85 Frågan huruvida de skäl som rådet anfört kan utgöra laglig grund, i såväl faktiskt som rättsligt hänseende, för antagandet av beslut 2007/445 omfattas av prövningen av beslutets lagenlighet i sak, vilken kommer att genomföras vid prövningen av den tredje och den fjärde grunden.
- 86 Sökanden kan således inte vinna framgång med den första grundens tredje del och talan ska därför inte bifallas på den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av rätten till försvar och motiveringsskyldigheten

- 87 Med avseende på åsidosättandet av rätten till försvar har sökanden hävdade att den aldrig har getts möjlighet att framföra sina synpunkter rörande de relevanta förklaringar som anförts som skäl för att behålla sökanden i den omtvistade förteckningen. Sökanden har

särskilt gjort gällande att den enda information den har fått från rådet härrör från tiden före år 2001, att rådet inte alls har besvarat den kritik som sökanden framfört avseende denna information, att rådet inte alls har beaktat den bevisning till sökandens fördel som denna ingett och att rådet inte heller har berett sökanden tillfälle att yttra sig vid ett förhör.

- 88 Det ska härvid erinras om att förstainstansrätten i punkterna 114–137 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI redogjorde för föremålet för den garanti som sammanhänger med iakttagandet av rätten till försvar vid antagande av ett beslut om frysning av penningmedel med stöd av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001, liksom för de begränsningar av denna garanti som lagligen kan göras gällande mot de berörda i ett sådant sammanhang.
- 89 Det framgår av redogörelsen för de faktiska omständigheterna i punkterna 5–13 ovan att rådet vid antagandet av beslut 2007/445 i vederbörlig ordning följde de principer som förstainstansrätten angett i de nämnda punkterna 114–137 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI.
- 90 För det första tillställde nämligen rådet sökanden i bilaga till skrivelsen av den 30 januari 2007 en motivering, i vilken det klart och tydligt angavs varför det enligt rådet var berättigat att låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen (se även ovan punkt 83). I denna motivering gavs specifika exempel på terroristhandlingar i den mening som avses i de relevanta bestämmelserna i gemensam ståndpunkt 2001/931, vilka sökanden var ansvarig för. I motiveringen angavs även att, på grund av dessa handlingar, en behörig myndighet i Förenade kungariket hade fattat ett beslut i syfte att förbjuda sökanden, i egenskap av organisation som deltar i terroristhandlingar, att detta beslut var föremål för omprövning enligt lagstiftningen i Förenade kungariket och att det fortfarande var i kraft. I skrivelsen av den 30 januari 2007 angavs vidare att sökanden inom en månad kunde inkomma med yttrande angående rådets avsikt att behålla sökanden i den omtvistade förteckningen och angående den motivering som getts härför, samt inge bevisning till stöd för sin uppfattning.

- 91 För det andra sände rådet genom skrivelser av den 30 mars och den 14 maj 2007 ett antal handlingar i ärendet till sökanden. Vad gäller övriga handlingar angav rådet i sin skrivelse av den 14 maj 2007 att det inte var möjligt att sända dessa till sökanden, eftersom den stat som hade ingett dem inte hade samtyckt till att de lämnades ut. Sökanden har i målet inte ifrågasatt detta beslut att inte lämna ut vissa handlingar som gjordes gällande mot sökanden och sökanden har inte heller kritiserat de skäl som anförts för beslutet.
- 92 För det tredje beredde rådet sökanden tillfälle att framföra sina synpunkter rörande de omständigheter som gjorts gällande mot den, och sökanden inkom med yttrande genom sina skrivelser av den 27 februari, den 19, 20 och 26 mars samt den 16 och den 29 maj 2007.
- 93 Vad gäller sökandens argument rörande rådets avslag på sökandens begäran att få yttra sig vid ett formellt förhör, räcker det att konstatera att varken den aktuella lagstiftningen, det vill säga förordning nr 2580/2001, eller den allmänna principen om iakttagandet av rätten till försvar ger de berörda rätt att kräva ett sådant förhör (se, för ett liknande resonemang och analogt, förstainstansrättens dom av den 27 september 2005 i de förenade målen T-134/03 och T-135/03, Common Market Fertilizers mot kommissionen, REG 2005, s. II-3923, punkt 108, se även domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 93).
- 94 Sökandens argument att rådet inte alls har besvarat sökandens yttranden och inte heller beaktat den bevisning till sökandens fördel som denna ingett bygger på en felaktig bedömning av de skyldigheter som rådet ska uppfylla för att iaktta rätten till försvar. Det framgår sålunda av rådets skrivelse av den 12 juni 2007 och av den första delgivningshandlingens att rådet vederbörligen har beaktat sökandens yttranden och den bevisning till sökandens fördel som denna ingett, särskilt genom att tillse att dessa handlingar sändes till medlemsstaternas delegationer innan beslut 2007/445 antogs.

95 Däremot var rådet inte skyldigt att besvara dessa yttranden mot bakgrund av nämnda handlingar, om rådet ansåg att dessa inte motiverade de slutsatser som sökanden drog därav. Förstainstansrätten anser härvid att det faktum att rådet i motiveringen som åtföljde den första delgivningshandlingen ordagrant upprepade den motivering som bifogats skrivelsen av den 30 januari 2007 i sig endast betyder att rådet vidhöll sin ståndpunkt. När det som i förevarande fall saknas annan relevant bevisning, visar inte denna likhet i ordalydelserna att rådet hade underlåtit att i sin bedömning av ärendet i vederbörlig ordning beakta de omständigheter som sökanden anfört till sitt försvar (se analogt förstainstansrättens dom av den 11 mars 1999 i mål T-141/94, Thyssen Stahl mot kommissionen, REG 1999, s. II-347, punkterna 117 och 118).

96 För övrigt besvarade rådet i vart fall specifikt, i den första delgivningshandlingen, det huvudsakliga argument som sökanden framfört under det administrativa förfarandet, nämligen att endast en pågående och aktuell terroristverksamhet skulle kunna motivera att sökanden kvarstod på den omtvistade förteckningen (se även nedan punkt 142).

97 Av det ovan anförda följer att det inte är styrkt att rätten till försvar har åsidosatts.

98 Vad vidare gäller det påstådda åsidosättandet av motiveringsskyldigheten, har sökanden gjort gällande att det i beslut 2007/445 inte angavs av vilka särskilda och konkreta skäl rådet ansåg, för det första, att den aktuella lagstiftningen var tillämplig på sökanden (domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 143), och, för det andra, att frysningen av sökandens penningmedel efter en förnyad prövning alltjämt var berättigad (domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 151). I synnerhet hade rådet inte alls beaktat de upplysningar som sökanden lämnat avseende tiden efter år 2001, och beslut 2007/445 saknar helt motivering med avseende på denna period.

- 99 Det ska härvid erinras om att förstainstansrätten i punkterna 138–151 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI redogjorde för föremålet för den garanti som sammanhänger med motiveringsskyldigheten vid antagande av ett beslut om frysning av penningmedel med stöd av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001, liksom för de begränsningar av denna garanti som lagligen kan göras gällande mot de berörda i ett sådant sammanhang.
- 100 Det framgår av prövningen av den första grundens tredje del (se ovan punkterna 83 och 84) att rådet vid antagandet av beslut 2007/445 i vederbörlig ordning följde de principer som förstainstansrätten angett i de nämnda punkterna 138–151 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI.
- 101 Vad gäller argumentet att rådet inte beaktade de upplysningar som sökanden lämnat avseende tiden efter år 2001 och inte heller motiverade sitt beslut i detta hänseende, erinrar förstainstansrätten om att även om rådet enligt artikel 253 EG är skyldigt att ange de faktiska omständigheter som ligger till grund för den rättsakt det antar, samt de rättsliga överväganden som har föranlett det att anta denna, så innebär denna bestämmelse inte att rådet är skyldigt att ta upp alla faktiska och rättsliga omständigheter som de berörda har anfört under det administrativa förfarandet (domstolens dom av den 17 januari 1984 i de förenade målen 43/82 och 63/82, VBVB och VBBB mot kommissionen, REG 1984, s. 19, punkt 22, svensk specialutgåva, volym 7, s. 437, och av den 18 september 2003 i mål C-338/00 P, Volkswagen mot kommissionen, REG 2003, s. I-9189, punkt 127, förstainstansrättens dom av den 30 september 2003 i de förenade målen T-346/02 och T-347/02, Cableuropa m.fl. mot kommissionen, REG 2003, s. II-4251, punkt 232).
- 102 För övrigt har det i vart fall konstaterats ovan i punkt 96 att rådet i den första delgivningshandlingen specifikt besvarade det argument som sökanden framfört under det administrativa förfarandet, nämligen att endast en pågående och aktuell terroristverksamhet skulle kunna motivera att sökanden kvarstod på den omtvistade förteckningen.

103 Av det ovan anförda följer att det inte är styrkt att motiveringsskyldigheten har åsidosatts.

104 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001

105 Sökanden har påpekat att såväl artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 som artikel 1.2, 1.3 och 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 är skrivna i presens indikativ. Av detta följer enligt sökanden att det krävs ett nära och omedelbart tidsmässigt samband mellan ett beslut att föra upp eller behålla en person i den omtvistade förteckningen och de terroristhandlingar som därvid beaktas. En person kan således endast föras upp på den omtvistade förteckningen, om aktuella, eller åtminstone nyligen utförda, terroristhandlingar kan läggas personen till last. På samma sätt kan det inte, efter förnyad prövning, beslutas att en person ska kvarstå i nämnda förteckning med beaktande av endast omständigheter som rör förfluten tid.

106 Beslut 2007/445 grundas enligt sökanden inte på någon omständighet som, vad sökanden beträffar, rör tiden efter år 2001, och sökanden har ingett en mängd bevisning till sin fördel med avseende på tiden efter år 2001.

107 I likhet med rådet och Förenade kungariket anser förstainstansrätten i detta avseende att sökandens tolkning av de aktuella bestämmelserna i förordning nr 2580/2001 och gemensam ståndpunkt 2001/931 är överdrivet restriktiv. Det finns inte något i dessa bestämmelser som hindrar att restriktiva åtgärder vidtas mot personer eller enheter som i det förflutna har begått terroristhandlingar, trots att det saknas bevis för att dessa

personer för närvarande begår eller medverkar till sådana handlingar, om det med hänsyn till omständigheterna är motiverat.

108 Till skillnad från vad sökanden har gjort gällande vederläggs inte denna ståndpunkt av de aktuella bestämmelsernas lydelse. Även om det är riktigt att det i artikel 1.2 i gemensam ståndpunkt 2001/931 används presens indikativ ("personer som begår...") för att ange vad som avses med "personer, grupper och enheter som deltar i terroristhandlingar", så görs det i den allmänna mening som används vid legaldefinitioner och brottsrekvisit i lag och inte som en hänvisning till en viss tidsperiod. Detta gäller även den presens participform som används i den franska versionen ("les personnes ... commettant...") och den engelska versionen ("persons committing...") av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001, vilket bekräftas av användningen av presens indikativ i motsvarande formulering i andra språkversioner (se bland annat den tyska versionen "Personen, die eine terroristische Handlung begehen...", den italienska versionen "persone che commettono...", den nederländska versionen "personen die een terroristische daad plegen..." och den slovakiska versionen "osôb, ktoré páchajú..."). Enligt artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 är det dessutom tillåtet att vidta restriktiva åtgärder mot bland annat personer som dömts för terroristhandlingar, vilket normalt sett betyder att det rör sig om en tidigare terroristverksamhet som inte aktivt bedrivs vid den tidpunkt då den konstateras i den fällande domen. Slutligen föreskrivs i punkt 6 nämnda artikel att namnen på de personer och enheter som finns i den omtvistade förteckningen ska ses över med jämna mellanrum minst en gång var sjätte månad för att man ska försäkra sig om att det är berättigat att behålla dem i förteckningen. Om denna bestämmelse inte ska förlora sin ändamålsenliga verkan, måste det anses att den möjliggör att personer och enheter som inte begått någon ny terroristhandling under den sexmånadersperiod, eller de sexmånadersperioder, som har föregått den förnyade prövningen kvarstår i den omtvistade förteckningen, om detta är berättigat med hänsyn till samtliga relevanta omständigheter.

109 Det ska vidare understrykas att förordning nr 2580/2001 och gemensam ståndpunkt 2001/931, liksom Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001) som genomförs genom de båda förstnämnda rättsakterna, syftar till att bekämpa de hot mot internationell fred och säkerhet som terroristhandlingar skapar. Förverkligandet av detta mål, som är av grundläggande betydelse för det internationella samfundet, skulle kunna äventyras om de åtgärder för fryssning av penningmedel som föreskrivs i dessa

rättsakter endast kunde vidtas mot personer, grupper eller enheter som för närvarande begår terroristhandlingar eller som har gjort det alldeles nyligen.

- 110 Eftersom dessa åtgärder huvudsakligen syftar till att förebygga att sådana handlingar begås eller upprepas, grundas de dessutom i större utsträckning på en bedömning av ett aktuellt eller framtida hot än på en bedömning av ett tidigare beteende.
- 111 Rådet och Förenade kungariket har härvid uppgett att erfarenheten har visat att det faktum att en organisation som har begått terroristhandlingar tillfälligt avbryter sin verksamhet inte i sig utgör en garanti för att den inte när som helst kommer att återuppta denna verksamhet, och att påståenden som görs i ett sådant sammanhang, att organisationen har upphört med våldshandlingar, inte nödvändigtvis är tillförlitliga. Detta kan bland annat vara fallet om frånvaron av sådan verksamhet är en följd av effektiva sanktionsåtgärder, eller om den är medveten i så måtto att organisationen söker uppnå att sanktionsåtgärderna hävs så att den kan återuppta sin tidigare terroristverksamhet. Frånvaron av terroristverksamhet kan också bero på att den berörda personen har svårt att begå nya terroristhandlingar på grund av att de förebyggande åtgärder som vidtagits av behöriga myndigheter är effektiva eller också på att det tar tid att förbereda sådana handlingar.
- 112 Dessa överväganden förefaller inte orimliga och det måste därför medges att rådets stora utrymme för skönsässig bedömning av de omständigheter som ska beaktas vid ett beslut om frysning eller om fortsatt frysning av penningmedel (domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 159) även omfattar bedömningen av det hot som en organisation som tidigare har utfört terroristhandlingar kan utgöra även fortsättningsvis, trots att organisationen har avbrutit sin terroristverksamhet under en längre eller kortare period, eller till och med synbarligen har upphört med denna verksamhet.

- 113 Den omständigheten att rådet i förevarande fall med avseende på sökanden endast hänvisade till tidigare terroristhandlingar och till omständigheter som avser tiden före år 2001 är således inte i sig tillräcklig för att visa att artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 har åsidosatts.
- 114 Frågan huruvida rådet mot bakgrund av alla andra relevanta omständigheter därigenom överskred sitt utrymme för skönsmässig bedömning omfattas av prövningen av den fjärde grunden.
- 115 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden: Åsidosättande av bevisbördereglerne och en uppenbart oriktig bevisvärdering

Parternas argument

- 116 Sökanden har gjort gällande att de beslut som antagits med stöd av förordning nr 2580/2001 utgör ett uppenbart och allvarligt ingrepp i de rättigheter som tillerkänns i artiklarna 10 och 11 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Europakonventionen), som undertecknades i Rom den

4 november 1950, liksom i artikel 1 i det första tilläggsprotokollet till Europakonventionen. Sökanden har härvid framhållit de drastiska följderna för organisationen av beslut 2007/445.

- 117 Sökanden har därför hävdad att rådet måste visa att genomförandet av de åtgärder som vidtagits mot organisationen föreskrivs i lag, i syfte att uppnå ett legitimt syfte, och är nödvändigt i ett demokratiskt samhälle.
- 118 Sökanden har vidare hävdad att bevisbördan för att det fortfarande fanns laglig grund för att frysa sökandens penningmedel den 28 juni 2007 vilar på rådet och att beviskravet i detta avseende ska vara detsamma som i brottmål.
- 119 Vad gäller förstainstansrättens roll har sökanden gjort gällande att rätten, under sådana förhållanden som i förevarande mål, ska göra en objektiv prövning av samtliga omständigheter, både dem som rådet hänvisat till och dem som sökanden gjort gällande, i syfte att avgöra huruvida rådet hade rimliga skäl att år 2007 anta beslut 2007/445.
- 120 Beslut 2007/445 har antagits mot sökanden på grundval av handlingar till dennas nackdel som inte var precisa, seriösa eller trovärdiga och som alla avsåg tiden före år 2001. Det stora antal handlingar till sökandens fördel rörande åren efter år 2001 som sökanden ingett har inte heller granskats på lämpligt sätt.
- 121 Vad gäller omständigheter till sökandens fördel har denna särskilt gjort gällande att dess ledning vid en extraordinär kongress som ägde rum i Ashraf City (Irak) i juni 2001 fattade ett unilateralt beslut att upphöra med organisationens militära verksamhet i Iran. Detta beslut ratificerades vid två ordinarie kongresser i september 2001 och år 2003. Med undantag för några operationer som genomförts av operativa enheter som inte hade fått meddelandet i tid har sökanden inte utfört några militära operationer

sedan sommaren 2001 och dess operationella enheter har slutgiltigt upplösts. Sökanden har även lämnat uppgifter om var alla dess baser är belägna till Förenta nationerna och till Förenade kungarikets och Förenta staternas regeringar.

122 Sökanden har även hänvisat till de handlingar som utgör bilagorna 2 och 6 till ansökan, vilka styrker att sökanden själv och alla dess medlemmar sedan år 2001 frivilligt har upphört med våld och terrorism, återlämnat sina vapen, slutit ett avtal med koalitionsstyrkorna i Irak och vederbörligen erkänts som "skyddade personer".

123 Slutligen har sökanden understrukit att det aldrig har antytts att den har begått någon enda terroristhandling inom Europeiska unionen.

124 Rådet och Förenade kungariket har inledningsvis påpekat att förstainstansrätten i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI (punkt 135) klart angav att frysning av penningmedel inte är en straffrättslig påföljd.

125 Rådet och Förenade kungariket har därefter gjort gällande att frysning av penningmedel inte innebär någon kränkning av yttrandefriheten eller föreningsfriheten, eftersom det påstådda intrånget i dessa friheter är en oönskad eller oförutsedd följd av ett myndighetsbeslut. Frysning av penningmedel utgör inte heller någon kränkning av själva äganderätten (förstainstansrättens dom av den 21 september 2005 i mål T-315/01, Kadi mot rådet och kommissionen, REG 2005, s. II-3649, punkt 248). Rådet anser i vart fall att varken artiklarna 10 eller 11 i Europakonventionen eller artikel 1 i första tilläggsprotokollet till Europakonventionen har åsidosatts,

eftersom de aktuella åtgärderna föreskrivs i lag, har det legitima syftet att bekämpa terrorism och är nödvändiga i ett demokratiskt samhälle för att uppnå detta syfte.

126 Följaktligen anser rådet och Förenade kungariket att det, i enlighet med den regel som vanligen gäller vid gemenskapsdomstolen (se i detta avseende förstainstansrättens dom av den 27 februari 1997 i mål T-106/95, FFSA m.fl. mot kommissionen, REG 1997, s. II-229, punkt 115, och av den 8 juli 2004 i mål T-48/00, Corus UK mot kommissionen, REG 2004, s. II-2325, punkt 125), åligger sökanden att bevisa sitt påstående att det har gjorts en uppenbart oriktig bedömning i beslut 2007/445. Förenade kungariket har härvid understrukit att nämnda beslut presumeras vara lagenligt och att förfarandet för att ifrågasätta beslutets giltighet är av civilrättslig art, vilket innebär att bevisbördan åvilar den sökande parten och att beviskravet är detsamma som i civilrättsliga mål. Omvänd bevisbörda eller sänkta beviskrav föreskrivs inte heller i någon bestämmelse i den tillämpliga lagstiftningen.

127 Vad gäller omfattningen av förstainstansrättens prövning, har rådet och Förenade kungariket hänvisat till domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI (punkt 159) och till dom av den 21 februari 1986 av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna i målet James (serie A, volym 98) samt till generaladvokaten Jacobs förslag till avgörande i mål C-84/95, Bosphorus, där domstolen meddelade dom den 30 juli 1996 (REG 1996, s. I-3953, I-3956, punkt 65). I enlighet därmed har rådet och Förenade kungariket hävdade att förstainstansrätten inte är behörig att ersätta rådets bedömning av omständigheterna och bevisningen angående sökanden med sin egen bedömning. Detta gäller särskilt bedömningen av de förhållanden under vilka lagstiftaren kan besluta huruvida och när restriktiva åtgärder inte längre ska vidtas. Förenade kungariket har härvid understrukit att beslutsfattarna har fördelen att ha tillgång till en mängd yttranden i frågor rörande säkerhet och terrorism, som kan få allvarliga följder om de inte utvärderas korrekt, vilket medför att beslutsfattarna har rätt att anta en försiktig hållning vid bedömningen av risken för att sådana följder ska uppstå. Därvid ska deras beslut tillmätas betydande vikt och behandlas med verklig respekt. I synnerhet ska såväl de nationella domstolarna som gemenskapsdomstolen avhålla sig från att ”bilda sig sin egen uppfattning” om grunderna för det aktuella beslutet.

128 Rådet har för övrigt, med hänvisning till sitt yttrande angående den tredje grunden, hävdad att det har gjort en korrekt värdering av den bevisning som är relevant i förevarande fall.

Förstainstansrättens bedömning

129 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis, med avseende på sökandens argument, att åtgärder för frysning av penningmedel av det slag som är aktuellt i förevarande fall föreskrivs i lag, nämligen i Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001) och i förordning nr 2580/2001. Det framgår vidare av ingressen till dessa rättsakter att dessa åtgärder har det legitima syftet att bekämpa terrorism. I ingressen till nämnda resolution 1373 (2001) bekräftade säkerhetsrådet nödvändigheten av att med alla medel, i överensstämmelse med Förenta nationernas stadga, bekämpa de hot mot internationell fred och säkerhet som är en följd av terroristhandlingar och angav att staterna var skyldiga att komplettera det internationella samarbetet genom att vidta ytterligare åtgärder, bland annat frysning av penningmedel, för att på sitt territorium med alla lagliga medel förebygga och hindra finansiering och förberedelse av alla slags terroristhandlingar. Om inte denna uppfattning, som är bindande för hela det internationella samfundet, ska ifrågasättas måste de aktuella åtgärderna anses nödvändiga för att i ett demokratiskt samhälle uppnå detta mål.

130 Såsom förstainstansrätten angav, i punkterna 115 och 116 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, fastställs likväl de omständigheter av faktisk och rättslig natur som påverkar vidtagandet av en åtgärd innebärande frysning av penningmedel gentemot en person, en grupp eller en enhet i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001. Enligt denna bestämmelse ska rådet enhälligt upprätta, revidera och ändra förteckningen över personer, grupper och enheter, på vilka nämnda förordning ska tillämpas i enlighet med bestämmelserna i artikel 1.4, 1.5 och 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931. Den aktuella förteckningen ska alltså upprättas i enlighet med bestämmelserna i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 på grundval av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut har fattats av en

behörig myndighet beträffande de personer, grupper eller enheter som avses, oavsett om det gäller inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder i fråga om en terroristhandling, försök att begå, delta i eller underlätta en sådan handling, grundat på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier eller en dom om ansvar för sådana handlingar. Med "behörig myndighet" avses en rättslig myndighet eller, om rättsliga myndigheter inte har behörighet på det område som omfattas av denna punkt, en likvärdig myndighet som är behörig på det området. Namnen på de personer och enheter som finns i förteckningen ska enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 ses över med jämna mellanrum, dock minst en gång var sjätte månad, för att man ska försäkra sig om att det är berättigat att behålla dem i förteckningen.

131 I punkt 117 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI drog förstainstansrätten följande slutsatser av nämnda bestämmelser. Ett förfarande som kan leda till att en åtgärd innebärande frysning av penningmedel vidtas med stöd av relevant lagstiftning äger rum på två nivåer, dels på nationell nivå, dels på gemenskapsnivå. En behörig nationell myndighet, i princip en rättslig myndighet, ska inledningsvis fatta ett beslut som svarar mot definitionen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 gentemot den berörde. Om det rör sig om ett beslut att inleda undersökningar eller vidta rättsliga åtgärder ska detta grundas på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier. Därefter ska rådet enhälligt besluta att föra upp den berörde på den omtvistade förteckningen med stöd av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut har fattats. Härefter ska rådet sedan med jämna mellanrum, dock minst en gång var sjätte månad, försäkra sig om att det är berättigat att behålla den berörde i förteckningen. Det är härvid en viktig förutsättning att rådet, innan det antar ett initialt beslut om frysning av penningmedel, först kontrollerar att det föreligger ett beslut av en nationell myndighet som uppfyller denna definition. Det är vidare nödvändigt att kontrollera vilka åtgärder som vidtagits med anledning av beslutet på nationell nivå vid antagande av påföljande beslut om frysning av penningmedel.

132 I punkt 123 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI erinrade förstainstansrätten vidare om att medlemsstaterna och institutionerna enligt artikel 10 EG har en ömsesidig skyldighet till lojalt samarbete (se domstolens dom av den 16 oktober 2003 i mål C-339/00, Irland mot kommissionen, REG 2003, s. I-11757, punkterna 71 och 72 och där angiven rättspraxis). Denna princip äger allmän tillämplighet och gäller bland annat inom polissamarbetet och det straffrättsliga samarbetet (allmänt kallat rättsliga och inrikes frågor) (RIF) som regleras i avdelning VI

i EU-fördraget. Detta samarbete grundas för övrigt helt på samarbetet mellan medlemsstaterna och institutionerna (domstolens dom av den 16 juni 2005 i mål C-105/03, Pupino, REG 2005, s. I-5285, punkt 42).

¹³³ I punkt 124 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI angav förstainstansrätten att det genom bestämmelserna i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 införs en särskild form av samarbete mellan rådet och medlemsstaterna för att gemensamt bekämpa terrorismen. Nämnda princip medför, vid tillämpning av dessa bestämmelser, en skyldighet för rådet att i så stor utsträckning som möjligt godta den bedömning som gjorts av den behöriga nationella myndigheten, i synnerhet om det rör sig om en rättslig myndighet, särskilt vad gäller befintligheten av "bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier" som legat till grund för myndighetens beslut.

¹³⁴ Av det ovan anförda följer att det visserligen ankommer på rådet att bevisa att en frysning av penningmedel som tillhör en person, en grupp eller en enhet är eller förblir lagligt grundad, mot bakgrund av relevant lagstiftning, i likhet med vad sökanden har gjort gällande. Denna bevisbörda är emellertid av relativt begränsad omfattning vid gemenskapsförfarandet för frysning av penningmedel (se analogt domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 126, angående omfattningen av rätten till försvar inom ramen för detta förfarande). När det rör sig om ett initialt beslut om frysning av penningmedel avser bevisbördan främst förekomsten av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut som uppfyller definitionen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 har fattats av en nationell myndighet i förhållande till den berörde. Vad vidare gäller ett påföljande beslut om frysning av penningmedel som fattas efter förnyad prövning avser bevisbördan huvudsakligen frågan huruvida frysningen av penningmedel fortfarande är berättigad med beaktande av samtliga relevanta omständigheter i ärendet och, i synnerhet, av vilka åtgärder som den behöriga nationella myndigheten vidtagit med anledning av nämnda beslut.

- 135 Det följer slutligen av punkterna 145, 146 och 151 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI att rådet inte agerar inom ramen för en normbunden behörighet då det enhälligt antar ett beslut om frysning av penningmedel enligt förordning nr 2580/2001 och därför har ett utrymme för skönsmässig bedömning av skälen till att en sådan åtgärd ska vidtas gentemot den berörde.
- 136 I detta hänseende ska det likväl preciseras att den viktigaste faktorn som rådet ska beakta när det ska avgöra huruvida det är eller förblir berättigat att frysa penningmedel som tillhör en person, en grupp eller en enhet är rådets uppfattning om och värdering av risken för att, i avsaknad av en sådan åtgärd, nämnda penningmedel kan användas till finansiering eller förberedelse av terroristhandlingar (se ovan punkt 129).
- 137 När det gäller förstainstansrättens roll angav denna i punkt 159 i domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI att rådet har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning av de omständigheter som ska beaktas vid vidtagande av ekonomiska och finansiella sanktionsåtgärder enligt artiklarna 60 EG, 301 EG och 308 EG med stöd av en gemensam ståndpunkt som antagits på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Detta utrymme för skönsmässig bedömning rör särskilt de lämplighetsöverväganden som ligger till grund för dessa beslut.
- 138 Även om förstainstansrätten tillerkänner rådet ett utrymme för skönsmässig bedömning på detta område innebär detta emellertid inte att rätten inte ska kontrollera rådets tolkning av de relevanta omständigheterna. Gemenskapsdomstolen ska nämligen inte bara pröva huruvida de bevis som åberopats är materiellt riktiga, tillförlitliga och samstämmiga, utan även om dessa bevis utgör samtliga relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma situationen och om de styrker de slutsatser som dragits. I samband med denna kontroll får förstainstansrätten emellertid inte ersätta den lämplighetsbedömning som gjorts av rådet med sin egen bedömning (se analogt domstolens dom av den 22 november 2007 i mål C-525/04 P, Spanien mot Lenzing, REG 2007, s. I-9947, punkt 57 och där angiven rättspraxis).

- 139 Det ska dessutom påpekas att kontrollen av att vissa garantier avseende förfarandet efterkoms är av grundläggande betydelse när en gemenskapsinstitution har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning. Domstolen har således haft tillfälle att fastställa att bland dessa garantier återfinns skyldigheten för den behöriga institutionen att omsorgsfullt och opartiskt pröva alla omständigheter som är relevanta i det aktuella fallet och att tillräckligt motivera sitt beslut (se domen i det ovan i punkt 138 nämnda målet Spanien mot Lenzing, punkt 58 och där angiven rättspraxis).
- 140 Sökanden har inom ramen för förevarande grund yrkat att förstainstansrätten ska kontrollera huruvida rådet, under förevarande omständigheter och mot bakgrund av samtliga relevanta uppgifter, både de uppgifter som rådet hänvisat till och de uppgifter som sökanden har gjort gällande, hade rimliga skäl att år 2007 anta beslut 2007/445 gentemot sökanden (se ovan punkt 119).
- 141 En sådan kontroll, mot bakgrund av målen med den tillämpliga lagstiftningen (se ovan punkterna 130, 135 och 136), ligger obestriddligen inom gränserna för den prövning som gemenskapsdomstolen kan göra avseende ett beslut om frysning av penningmedel som antagits med stöd av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001. Den motsvarar i stort sett kontrollen av att det inte har gjorts en uppenbart oriktig bedömning (se domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 159). För övrigt har varken rådet eller Förenade kungariket hävdats att en sådan kontroll går utöver den kontroll som förstainstansrätten enligt rättspraxis får utöva avseende ekonomiska och finansiella sanktionsåtgärder.
- 142 I förevarande fall framgår det av rådets skrivelse av den 30 januari 2007, av den första delgivningshandlingen och av den motivering som bifogats dessa båda skrivelser att rådet huvudsakligen grundade sig på den omständigheten att beslutet av Home Secretary, vilket enligt rådet motsvarade definitionen i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, fortfarande var i kraft, trots att det enligt Terrorism Act 2000 hade kunnat bli föremål för rättsprövning (review). Det framgår även av den första delgivningshandlingen och den därtill fogade motiveringen att rådet beaktade sökandens yttranden och den bevisning till sökandens fördel som denna ingett, vad gällde tiden efter år 2001, men att rådet ansåg att detta inte motiverade ett bifall på

sökandens begäran om att avföras från den omtvistade förteckningen. I synnerhet underkände rådet argumentet att det endast hade grund för att upprätthålla ett beslut om frysning av penningmedel om den berörde begick eller för närvarande försökte begå terroristhandlingar.

- 143 Förstainstansrätten anser att rådet, mot bakgrund av samtliga relevanta uppgifter som sålunda beaktats, hade rimliga skäl och tillräcklig bevisning för att kunna anta det angripna beslutet gentemot sökanden. Rådet har inte bedömt dessa uppgifter på ett uppenbart oriktigt sätt och har således tillräckliga skäl för sitt beslut att behålla sökanden i den omtvistade förteckningen.
- 144 För det första framstår nämligen beslutet av Home Secretary mot bakgrund av den relevanta nationella lagstiftningen som ett sådant beslut av en behörig nationell myndighet som motsvarar definitionen i artikel 1.4 i gemensam standpunkt 2001/931. Sökanden har för övrigt inte ifrågasatt att så är fallet inom ramen för sin talan.
- 145 Vad för det andra gäller argumentet att det angripna beslutet hade antagits gentemot sökanden på grundval av handlingar till dennas nackdel som inte var precisa, allvarliga eller trovärdiga, framgår det av de principer som angetts ovan i punkterna 133 och 134 att rådet inte bara hade rätt, utan till och med var skyldigt, att i så stor utsträckning som möjligt godta den bedömning som gjorts av den behöriga nationella myndigheten vad gäller befintligheten av "bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier" som legat till grund för myndighetens beslut. Det är visserligen riktigt att denna nationella myndighet inte var en rättslig myndighet, men det faktum att det fanns en möjlighet att få till stånd en domstolsprövning av dess beslut – en möjlighet som antingen inte hade utnyttjats eller som inte hade lett till ett fördelaktigt resultat för sökanden – medförde att rådet befann sig i samma situation.

- 146 För det tredje kan liknande överväganden som dem som angetts ovan i punkt 145 tillämpas i fråga om argumentet att det angripna beslutet hade antagits gentemot sökanden på grundval av handlingar till sökandens nackdel som alla avsåg tiden före år 2001 och utan att någon bedömning hade gjorts av de handlingar till sökandens fördel som denna ingett med avseende på tiden därefter. I och med att beslutet av Home Secretary när som helst från år 2001 kunde bli föremål för domstolsprövning enligt den nationella rätten, antingen direkt mot nämnda beslut eller indirekt, det vill säga med avseende på senare beslut av Home Secretary att inte återkalla eller upphäva det förstnämnda beslutet, var det rimligt att rådet vid sin egen bedömning ansåg att den omständigheten att nämnda beslut fortfarande var i kraft var av avgörande betydelse.
- 147 Vad för det fjärde gäller avvägningen mellan bevisningen till sökandens nackdel och bevisningen till dennas fördel, anser förstainstansrätten att rådet agerar förnuftigt och försiktigt när denna institution, i en situation när, såsom i förevarande fall, det beslut som fattats av en behörig nationell administrativ myndighet som legat till grund för gemenskapsbeslutet om frysning av penningmedel kan bli eller är föremål för domstolsprövning enligt nationell rätt, i princip vägrar att ta ställning till huruvida det finns grund för de argument i sak som den berörde åberopat till stöd för sin begäran innan utgången av nämnda domstolsförfarande är känd. I annat fall skulle nämligen den bedömning som rådet, i egenskap av politisk eller administrativ institution, gör kunna strida mot den behöriga nationella domstolens bedömning i faktiskt eller rättsligt avseende.
- 148 Vad för det femte gäller argumentet att det aldrig har påståtts att sökanden har begått någon som helst terroristhandling på Europeiska unionens territorium, räcker det att påpeka att det inte på något vis krävs enligt förordning nr 2580/2001 att de terroristhandlingar till vilka det hänvisas vid antagandet av gemenskapsbeslut om frysning av penningmedel har begåtts på nämnda territorium. Ett sådant krav skulle för övrigt strida mot andemeningen och syftet med säkerhetsrådets resolution 1373 (2001). I ingressen till denna resolution bekräftas bland annat "den princip som general-församlingen slog fast i sin deklaration från oktober 1970 (2625 XXV) och som säkerhetsrådet bekräftade i resolution 1189 (1998), det vill säga att inga stater får organisera eller främja terroristhandlingar på en annan stats territorium, bidra till eller delta i sådana handlingar, eller på sitt territorium tolerera verksamhet som anordnas i syfte att begå sådana handlingar". Vidare uppmanas staterna att "på sitt territorium med alla lagliga medel förebygga och hindra finansiering och förberedelse av alla slags terroristhandlingar".

149 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Den femte grunden: Maktmissbruk

150 Sökanden har hävdad att rådet, med avseende på sökanden, antog beslut 2007/445 under förhållanden som utgör maktmissbruk. Enligt sökanden hade rådet i förväg beslutat att behålla sökanden i den omtvistade förteckningen, trots att det fanns bevisning som helt rentvådde sökanden från år 2001. Det enda skälet till detta var att rådet önskade lugna den sittande iranska regimen.

151 I detta avseende har domstolen och förstainstansrätten vid upprepade tillfällen slagit fast att en rättsakt innebär maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas att den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än de som angetts eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i fördraget för att bemöta svårigheter i det enskilda fallet (se domstolens dom av den 14 december 2004 i mål C-210/03, *Swedish Match*, REG 2004, s. I-11893, punkt 75, och förstainstansrättens dom av den 13 januari 2004 i mål T-158/99, *Thermenhotel Stoiser Franz m.fl. mot kommissionen*, REG 2004, s. II-1, punkt 164 och där angiven rättspraxis).

152 Det finns emellertid inte några uppgifter i handlingarna i förevarande mål som stöder uppfattningen att det förfarande som ledde till antagandet av beslut 2007/445 hade inletts i ett annat syfte än att bekämpa terrorism och finansiering av terrorism. I synnerhet finns det inte några objektiva uppgifter som stöder sökandens påstående att nämnda beslut hade antagits gentemot sökanden i det enda syftet att lugna den sittande iranska regimen och detta påstående utgör en ren beskyllning angående rådets avsikter.

153 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

- 154 Sökanden har inte vunnit framgång med någon av de grunder som åberopats till stöd för dess yrkande om ogiltigförklaring av beslut 2007/445 och nämnda yrkande ska därför ogillas.

Yrkandet om ogiltigförklaring av beslut 2007/868

Parternas argument

- 155 I den skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 januari 2008 har sökanden gjort gällande att de grunder som åberopats till stöd för yrkandet om delvis ogiltigförklaring av beslut 2007/445 även är relevanta med avseende på yrkandet om delvis ogiltigförklaring av beslut 2007/868.
- 156 Sökanden har framhållit att POAC är den specialdomstol som Förenade kungarikets parlament inrättat för att avgöra överklaganden av beslut att förbjuda organisationer som Home Secretary har ansett vara terroristorganisationer eller av beslut att inte häva sådana förbud.
- 157 I sitt beslut av den 30 november 2007 hade denna instans kvalificerat beslutet av Home Secretary av den 1 september 2006 att inte häva förbudet avseende sökanden i egenskap av organisation som deltar i terrorism som "förvridet" (se ovan punkt 22). POAC hade även avslagit Home Secretarys ansökan om tillstånd att överklaga beslutet av POAC till Court of Appeal. Inom ramen för ett sådant överklagande till Court of Appeal har Home Secretary inte rätt att ifrågasätta POAC:s konstateranden rörande de faktiska omständigheterna.

- 158 I förevarande fall bedömde POAC den konfidentiella och icke konfidentiella bevisning som Home Secretary förebringat och förhörde bakom stängda dörrar det vittne som denna instans kallat. POAC:s konstateranden rörande de faktiska omständigheterna visar att alla sakuppgifter som sökanden anfört under det förfarande som lett till antagandet av beslut 2007/445 var korrekta och att inte några faktiska omständigheter gav stöd för uppfattningen att sökanden fortfarande var en terroristorganisation. Detta gäller också med avseende på antagandet av beslut 2007/868.
- 159 Sökanden har således kritiserat rådet för att det antog beslut 2007/868 vid en tidpunkt då det kände till inte bara beslutet av POAC och POAC:s konstateranden rörande de faktiska omständigheterna, utan även dess avslag på Home Secretarys ansökan om att få överklaga till Court of Appeal och hur detta avslagsbeslut var formulerat.
- 160 Sökanden har påpekat att även om Home Secretary förvisso på nytt ansökte hos Court of Appeal om tillstånd att få överklaga beslutet av POAC, vilket var tillåtet, är det likväl så att beslut 2007/868 med avseende på sökanden är grundat uteslutande på beslutet av Home Secretary av den 28 mars 2001 och att beslutet av POAC inte alls beaktas.
- 161 Enligt sökanden visar dessa omständigheter att beslut 2007/868 är uppenbart oriktigt och att det dessutom har förekommit maktmissbruk vad gäller sökanden.
- 162 Rådet kommenterade inte frågan huruvida beslutet av POAC är relevant för förevarande förfarande i sitt yttrande som inkom till förstainstansrättens kansli den 15 januari 2008.

- 163 Vid förhandlingen har denna institution gjort gällande, med hänvisning till de konstateranden rörande de faktiska omständigheterna som POAC gjort, att även om det borde anses att dessa var riktiga och gav en korrekt helhetsbild så var det rimligt att anse att sökanden var delaktig i terroristhandlingar i den mening som avses i förordning nr 2580/2001 och att en frysning av organisationens penningmedel följaktligen fortfarande var berättigad. Rådet har vidare gjort gällande att det förvisso hade beaktat ansökan av Home Secretary att få överklaga beslutet av POAC till Court of Appeal, men att det helt enkelt inte hade beslutat att invänta utgången av detta förfarande innan en förnyad prövning vidtogs avseende sökanden.
- 164 Kommissionen har i yttrande som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 januari 2008 gjort gällande att det för närvarande är för tidigt att dra några slutsatser på gemenskapsnivå av beslutet av POAC. Enligt kommissionen måste man invänta ett beslut av Court of Appeal angående ansökan från Home Secretary om tillstånd att få överklaga och därefter, i förekommande fall, invänta utgången av ett eventuellt överklagande till Court of Appeal och av ett eventuellt senare överklagande till House of Lords, innan man kan avgöra huruvida nämnda beslut ska påverka lagenligheten av beslut som antas på gemenskapsnivå.
- 165 Förenade kungariket har i sitt yttrande som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 januari 2008 erinrat om att beslutet av Home Secretary av den 28 mars 2001 under alla omständigheter fortfarande är i kraft. Detta beslut utgör sålunda tillräcklig rättslig grund för att rådet ska kunna anta beslut 2007/868 gentemot sökanden. Förenade kungariket har också påpekat att det inte följer av artikel 6.3 i Terrorism Act 2000 att Home Secretary till följd av beslutet av POAC är skyldig att avföra sökanden från den nationella förteckning som motsvarar rådets förteckning innan alla rättsmedel har uttömts, däribland ett överklagande till House of Lords.
- 166 I sin interventionsinlägga har Förenade kungariket dessutom anfört att rådet när det antog beslut 2007/868 hade kännedom om beslutet av POAC och av det påföljande

beslutet av Home Secretary att överklaga nämnda beslut. Förhandlingen vid Court of Appeal, där såväl ansökan om tillstånd att få överklaga som målets sakfråga behandlades, ägde rum den 18–20 februari 2008.

Förstainstansrättens bedömning

- ¹⁶⁷ Parternas argument har vad gäller talan om delvis ogiltigförklaring av beslut 2007/868 huvudsakligen rört frågan huruvida det ovan i punkt 22 nämnda beslutet av POAC är relevant vid den laglighetsprövning som förstainstansrätten ska utföra.
- ¹⁶⁸ Den slutsats, som återgavs i Home Secretarys beslut av den 1 september 2006 att inte häva förbudet avseende sökanden, enligt vilken sökanden vid den aktuella tidpunkten fortfarande var en organisation som ”deltar i terrorism” (”concerned in terrorism”), i den mening som avses i Terrorism Act 2000, kvalificerades i nämnda beslut av POAC som ”förvriden” (perverse). Detta ska förstås så att ingen förnuftig person enligt POAC: s uppfattning skulle ha kunnat dra en sådan slutsats, utan tvärtom skulle vilken förnuftig person som helst ha dragit motsatt slutsats, på grundval av de uppgifter som Home Secretary hade tillgång till.
- ¹⁶⁹ POAC sammanfattade på följande sätt sina konstateranden av de faktiska omständigheterna och de slutsatser som denna instans drog härav i rättsligt hänseende i punkterna 347–349 i sitt beslut:

”347. ... Vi måste undersöka allt material som [Home Secretary] har haft tillgång eller rimligen borde ha haft tillgång till för att fastställa huruvida PMOI var eller rimligen av

[Home Secretary] kunde anses som en organisation som deltog i terrorism. Vi har underkastat allt material en sådan ingående undersökning som vi anser vara en lämplig standard för vår prövning.

348. Vi har redan redogjort i detalj för våra slutsatser avseende det material som förelagts oss. Enligt vår mening leder en ingående undersökning till följande slutsatser:

348.1 Med undantag för möjligen den enstaka händelsen i maj 2002 har PMOI inte utfört terroristhandlingar i Iran eller någon annanstans sedan augusti 2001.

348.2 Även om PMOI under en viss period har kunnat ha ett militärkommando i Iran, visar materialet att denna struktur upphörde att existera före (eller senast i) slutet av år 2002.

348.3 Även om det antas att de tre rapporterna från år 2002 kan betraktas som en hyllning [av terrorismen] i den mening som avses i section 3(5)(c) i [Terrorism Act 2000], hade denna verksamhet upphört före augusti 2002.

348.4 I maj 2003 avväpnades PMOI.

348.5 Det finns inte något material som tyder på att PMOI hade fått tag på eller försökt få tag på vapen eller på annat sätt försökt återuppbygga någon form av militär kapacitet, trots att organisationen var i stånd att göra det efter maj 2003.

348.6 Det finns inte heller något material som tyder på att PMOI har försökt rekrytera eller träna sina medlemmar för militäraktioner eller terrorism.

Det finns sammanfattningsvis inte något bevis för att PMOI vid något tillfälle sedan år 2003 har försökt återskapa någon form av struktur som är i stånd att genomföra eller understödja terroristhandlingar. Det finns inte något bevis för att det har gjorts något försök att 'förbereda sig' för terrorism. Det finns inte något bevis för att andra personer på något vis uppmuntrats att genomföra terroristhandlingar. Det finns inte heller något material som på något vis stöder uppfattningen att PMOI varit 'på annat sätt inblandad i terrorism' vid den tidpunkt då beslutet antogs i september 2006. Tiden efter maj 2003 kan inte korrekt beskrivas som en period av 'blott överksamhet', till skillnad från vad [Home Secretary] anförde i sin beslutsskrivelse. Av materialet framgår att den militära strukturen inte längre existerar, vare sig i Irak, Iran eller någon annanstans, och att PMOI inte på något vis hade försökt återupprätta den.

349. Under dessa omständigheter kunde en förnuftig beslutsfattare rimligen endast anse, oavsett om detta var i september 2006 eller därefter, att PMOI inte längre uppfyller något av de kriterier som är nödvändiga för att upprätthålla förbudet mot organisationen. Med andra ord, det framgår av det material som vi har undersökt att PMOI inte deltog i terrorism i september 2006 och att organisationen inte gör det nu heller.”

¹⁷⁰ Av de skäl som angetts, särskilt i punkterna 130–139 ovan, anser förstainstansrätten att beslutet av POAC har stor betydelse för förevarande förfarande.

¹⁷¹ Det rör sig nämligen om det första beslutet av en behörig rättslig myndighet som prövar lagenligheten, mot bakgrund av tillämplig nationell rätt, av beslutet av Home Secretary

att inte återkalla sitt beslut av den 28 mars 2001 på grundval av vilket rådet antog såväl det initiala beslutet om frysning av sökandens penningmedel som samtliga påföljande beslut, till och med beslut 2007/868.

172 Beslutet av POAC utgör således obestriddligen en av de åtgärder som vidtagits på nationell nivå med anledning av beslutet av Home Secretary av den 28 mars 2001.

173 Förstainstansrätten har redan slagit fast att det vid antagande av ett påföljande beslut om frysning av penningmedel är nödvändigt att kontrollera dylika åtgärder (se ovan punkt 131).

174 Vad gäller frågan om i vilken utsträckning rådet hade kännedom om beslutet av POAC och beaktade detta vid antagandet av beslut 2007/868, framgår följande omständigheter av denna institutions och Förenade kungarikets förklaringar, liksom av handlingarna rörande nämnda förfarande vilka dessa parter företett med anledning av förstainstansrättens åtgärder för processledning:

— Den 13 november 2007 underrättade Förenade kungarikets representant muntligen medlemmarna i rådets arbetsgrupp avseende gemensam ståndpunkt 2001/931 (nedan kallad arbetsgruppen för GS 931) om att POAC skulle meddela sitt beslut i målet rörande sökanden den 30 november 2007 och att Förenade kungariket avsåg att ta ställning till förbudet avseende sökanden med utgångspunkt i detta beslut.

— Den 3 december 2007 underrättade Förenade kungariket via e-post det portugisiska ordförandeskapet i rådet om beslutet av POAC och gjorde därvid en

sammanfattning härav. Förenade kungariket uppmanade även ordförandeskapet att ta del av beslutet på den webbplats där det fanns tillgängligt och uppgav att det hade för avsikt att ta upp frågan vid nästa möte med arbetsgruppen för GS 931.

- Den 4 december 2007 underrättade Förenade kungariket via e-post det portugisiska ordförandeskapet om att Home Secretary klart hade angett att denne avsåg att utverka tillstånd att överklaga beslutet av POAC. Enligt Förenade kungariket borde beslut angående detta tillstånd fattas före den 17 december 2007. Om tillstånd beviljades skulle muntlig förhandling i förfarandet rörande överklagandet äga rum vid Court of Appeal under de första månaderna år 2008. I samma e-postmeddelande föreslog Förenade kungariket att Europeiska unionen inte skulle vidta någon åtgärd med avseende på frågan huruvida sökanden skulle kvarstå i den omtvistade förteckningen förrän förfarandet rörande överklagandet avslutats i Förenade kungariket. Förenade kungariket preciserade även att förbudet mot sökanden i denna medlemsstat fortfarande skulle gälla under denna period.

- Den 6 december 2007 sände rådets generalsekretariat till medlemsstaternas delegationer i rådet en kopia av den skrivelse som sökanden tillställt rådet den 5 december 2007, i syfte att uppnå att rådet, mot bakgrund av beslutet av POAC, strök sökanden från den omtvistade förteckningen (ovan punkt 23), samt en kopia av nämnda beslut av POAC.

- Den 12 december 2007 hade arbetsgruppen för GS 931 ett möte i syfte att förbereda antagandet av beslut 2007/868. Enligt ”resultatet av överläggningarna” vid mötet, som rådets generalsekretariat sände till medlemsstaternas delegationer i rådet den 20 december 2007, hade Förenade kungarikets delegation underrättat nämnda arbetsgrupp om beslutet av POAC. Förenade kungarikets delegation hade även informerat de andra delegationerna om Home Secretarys avsikt att utverka tillstånd att överklaga detta beslut och förklarat för dem att Home Secretary, om POAC avslag denna ansökan om tillstånd, avsåg att framställa ansökan direkt till Court of Appeal.

- Den 17 december 2007 översände rådets generalsekretariat till rådets arbetsgrupp för rådgivare i frågor som rör gemenskapens yttre förbindelser ett förslag till beslut och ett förslag till gemensam ståndpunkt som speglade resultatet av mötet inom arbetsgruppen för GS 931. Sökandens namn återfanns i de förteckningar som bifogats dessa förslag. Samma dag godkände rådets arbetsgrupp för rådgivare i frågor som rör gemenskapens yttre förbindelser nämnda förslag och uppmanade Coreper att rekommendera rådet att anta dem. Den följenot som innehöll dessa uppgifter (följenot I/A) översändes av rådets generalsekretariat till Coreper den 18 december 2007.

- Den 19 december godkände Coreper de ifrågavarande rekommendationerna.

- Den 19 december 2007 underrättade Förenade kungariket via e-post det portugisiska ordförandeskapet, rådets generalsekretariat och de av medlemsstaternas delegationer som uttryckligen hade begärt det om att POAC hade avslagit Home Secretarys ansökan om tillstånd att få överklaga. Förenade kungariket uppgav även att Home Secretary hade för avsikt att ansöka om sådant tillstånd hos Court of Appeal, men kunde inte ange när denna domstol skulle komma att pröva denna ansökan.

¹⁷⁵ Det var mot denna bakgrund som rådet den 20 december 2007 antog beslut 2007/868.

¹⁷⁶ När det gäller angivandet av de särskilda och konkreta skäl som föranledde rådet att, efter en förnyad prövning, anse att frysningen av sökandens penningmedel alltså var berättigad, vilket utgör kärnan av den motiveringsskyldighet som åligger denna institution vid antagande av ett påföljande beslut om frysning av penningmedel (domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkterna 143 och 144), framgår det av redogörelsen i punkterna 28 och 29 ovan att rådet i den andra delgivningshandlingen angav att de skäl för att låta sökanden kvarstå i den omtvistade förteckningen som sökanden tidigare underrättats om genom den första delgivningshandlingen fortfarande ägde giltighet. Vidare är den motivering som åtföljde den andra delgivnings-

handlingen helt identisk med den motivering som bifogats den första delgivningshandlingen. Vad gäller beslutet av POAC angav rådet endast i den andra delgivningshandlingen att Home Secretary hade försökt överklaga detsamma ("the Council notes that the UK Home Secretary has sought to bring an appeal").

- 177 Förstainstansrätten anser mot bakgrund av samtliga relevanta uppgifter som förelåg vid den tidpunkt då beslut 2007/868 antogs, och med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande fall, att det är uppenbart att denna motivering är otillräcklig som laglig grund för att upprätthålla frysningen av sökandens penningmedel.
- 178 För det första är det inte möjligt med hjälp av denna motivering att fastställa i vilken utsträckning rådet verkligen beaktade beslutet av POAC, såsom det var skyldigt att göra (se ovan punkt 173).
- 179 För det andra anges det inte i denna motivering av vilka särskilda och konkreta skäl rådet – trots de enväldiga konstateranden rörande de faktiska omständigheterna som POAC gjort och de för Home Secretary synnerligen stränga rättsliga slutsatser som denna instans drog härav – ansåg att det var berättigat att behålla sökandens namn i den omtvistade förteckningen mot bakgrund av samma omständigheter som POAC hade tagit ställning till i sitt beslut (se analogt domstolens dom av den 17 januari 1995 i mål C-360/92 P, Publishers Association mot kommissionen, REG 1995, s. I-23, punkterna 39–44).
- 180 Detta gäller särskilt med hänsyn till POAC:s slutsats att den enda uppfattning en förnuftig beslutsfattare rimligen kunde ha haft från september 2006 var att sökanden inte längre uppfyllde något av de kriterier som krävs för att det ska vara berättigat att

upprätthålla förbudet mot organisationen i egenskap av terroristorganisation eller, med andra ord, att sökanden sedan denna tidpunkt inte längre deltog i terrorism. Under dessa omständigheter var rådet åtminstone skyldigt att på nytt ta ställning till sin bedömning av huruvida det förelåg ett beslut av en behörig nationell myndighet grundat på "allvarliga och trovärdiga indicier", i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam stånpunkt 2001/931.

181 Rådet har vid förhandlingen försökt avhjälpa denna uppenbara brist i motiveringen genom att med stöd av exempel hävda att det till och med på grundval av de faktiska omständigheter som POAC påtalat fortfarande var rimligt att, vid tidpunkten för antagandet av beslut 2007/868, anse att sökanden deltog i terroristhandlingar i den mening som avses i förordning nr 2580/2001 och att en frysning av organisationens penningmedel följaktligen fortfarande var berättigad (se punkt 163 ovan).

182 Härvid ska det emellertid erinras om att den berörde i princip ska underrättas om skälen för en rättsakt samtidigt som den mottar den rättsakt som går denne emot och att en bristfällig motivering, eller en uppenbart otillräcklig motivering, inte kan rättas till genom att den berörde underrättas om skälen för rättsakten under förfarandet vid gemenskapsdomstolen (se domen i det ovan i punkt 1 nämnda målet PMOI, punkt 139 och där angiven rättspraxis).

183 För det tredje anser förstainstansrätten att även om rådet förvisso kunde ta hänsyn till de rättsmedel som fanns att tillgå mot beslutet av POAC och till Home Secretarys faktiska utnyttjande av dem, räckte det inte att rådet angav att Home Secretary hade försökt överklaga beslutet för att rådet skulle befrias från skyldigheten att särskilt beakta de enväldiga konstateranden rörande de faktiska omständigheterna som POAC gjort och de rättsliga slutsatser som denna instans hade dragit härav.

- 184 Detta gäller i synnerhet som, för det första, POAC, som är en rättslig myndighet med behörighet att pröva lagenligheten av rättsakter från Home Secretary, hade kvalificerat Home Secretarys beslut att inte häva förbudet avseende sökanden som "orimligt" och "förvridet" och, för det andra, rådet vid tidpunkten för antagandet av beslut 2007/868 hade underrättats om att POAC avslagit Home Secretarys ansökan om tillstånd att överklaga liksom om skälen för detta avslag, nämligen att POAC ansåg att Home Secretary inte hade rimliga utsikter att vinna framgång med något av sina argument vid Court of Appeal.
- 185 Sammanfattningsvis konstaterar förstainstansrätten att den fortsatta frysning av sökandens penningmedel som fastslås i artikel 1 i beslut 2007/868, jämförd med punkt 2.19 i den förteckning som återfinns i beslutets bilaga, under rubriken "Grupper och enheter", mot bakgrund av samtliga relevanta uppgifter och med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande fall, inte är tillräckligt motiverad.
- 186 Detta konstaterande kan endast leda till en ogiltigförklaring av dessa bestämmelser i den mån de berör sökanden.
- 187 I övrigt kan inte någon av de grunder som sökanden anfört med framgång åberopas till stöd för dennas yrkande om ogiltigförklaring, vad beträffar sökanden, av övriga bestämmelser i nämnda beslut, särskilt artikel 2 varigenom beslut 2007/445 upphävs.

Rättegångskostnader

- 188 Enligt artikel 87.3 i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, eller om särskilda omständigheter motiverar det, besluta att kostnaderna ska delas eller att vardera parten ska bära sin kostnad. Under

förevarande omständigheter beslutar förstainstansrätten att rådet ska bära sin rättegångskostnad och ersätta en tredjedel av sökandens rättegångskostnader.

¹⁸⁹ Enligt artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna ska medlemsstater och institutioner som har intervenerat i ett mål bära sina egna rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (sjunde avdelningen)

följande:

- 1) **Talan ogillas i den del den syftar till ogiltigförklaring av rådets beslut 2007/445/EG av den 28 juni 2007 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism samt om upphävande av besluten 2006/379/EG och 2006/1008/EG.**
- 2) **Artikel 1 i rådets beslut 2007/868/EG av den 20 december 2007 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda**

restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2007/445 och punkt 2.19 i den förteckning som återfinns i bilagan till detta beslut ogiltigförklaras i den del de berör People's Mojahedin Organization of Iran.

- 3) Talan ogillas i den del den syftar till ogiltigförklaring av övriga bestämmelser i beslut 2007/868 vad beträffar People's Mojahedin Organization of Iran.**
- 4) Rådet ska bära sin rättegångskostnad och ersätta en tredjedel av de rättegångskostnader som People's Mojahedin Organization of Iran haft.**
- 5) Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, kommissionen och Konungariket Nederländerna ska bära sina rättegångskostnader.**

Forwood

Šváby

Truchot

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 oktober 2008.

E. Coulon

N.J. Forwood

Justitiesekreterare

Ordförande